

Sy-li spěwaſ,
Pilnje dželaſ,
Strowja ce
Swójbny statok,
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwość da.

Njeh ty spěwaſ,
Swěrnje dželaſ
Wšedne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh či kłmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Šerbife njedželske łopjeno

W Budyschinje

25. junija 1933

Bauhen

2. njedžela po šwjatej Trojizy.

1. Jana 3, 13—18.

Prěnje njedžele po šwjatkach połašuja nam se šwjatimi šłowami i Zap. škutkow krašne žiwjenje w prěnjeje wožadze w Jerusalemyje. Tndženja haſle křtychadymy, so tamni křešćenjo woštachu wobštajni we wučzbje a w gmejnstwje a we łamanju khlěba a w próstwje. A póhanjo a njewěrjazny, kiž tuto nowe hibanje widžachu, křwalachu jich a prajachu: hlajcže, kaſ jara šo woni lubuja! Lubosć bě šnamjo prěnjeje wožadny.

Šłowa, kotrež tu čitamy, šu wšate se štawa Janoweje epistole, kiž šo hižo i jadriwym napominanjom i bratrowskej lubosći šapocznje. Šapošytoſ derje wě, našy Wótz je nam tajku lubosć wopołašaſ, so bnydym Bože džěczi mjenowane byli. Raž šydom šo čim bóle roššynljuje, čim křubje a dale móže šwoje łorjenje do plódneje semje čžericy, taſ šydom lubosće jenož roscže, hdyž pšehozo bohaczišchu móž i wěcžneje študnje, i lubosće našeho Boha a Šbóžnika, łotruž ženje njemóžesh wučžerpacž, čžehnje. Jenož ta lubosć, łotraž ma šwoje łorjenje we wěrje a lubosći i našchemu Knješej Ješušeje, je wopravdžita lubosć! To, šytož čžłowje-kojo taſ hušto mjenuja lubosć, ničžo njeje a dołho njewobštej, dokelž šwoju móž njedostawa wot wěcžneho Boha. Tohodla nutrne praščenje na Tebye:

Kaſ ma šo i twojej lubosću?

Šswjedžeń šwjateho Jana šu wčžera šwjecžili jačo dopomnjecže na toho, łotrehož bě Bóh wušwolil, so by jačo přjedněžeń Knješej pučž pšehihotowaſ. Jeho šłowo: „Čžin-čže poſutu; pšehetož njebieske kralestwo je šo pšehbližilo“, tež naš napomina a nam praji, so ša kóždeho čžłowjeka čžadž pšehinđže, w łotrymž Knješ naš i šebi woła. My šejimy nětko šrijedž tutoho lěta, dołhož njetrage a dny šažo wotebje-

raja a šyma i dołhej nozu šo pšehbliži. Tohodla wužiway šwój wot Boha tebi hiščeže špožčženy čžadž, a to w lubosći i twojemu bližšchemu!

Štare pšehižłowo, kiž praji, njedžak je šnamjo šwěta, šo tež tu jewi, pšehetož šytož lubosć wopołašuje, dnyrbi hidženje šwěta šhonicž. Šswět leži w šlym a lubuje čžemnosć a wujuje pšehčžiwjo šwětklej a wěrnosći. Tym, kiž šo njeboja, šo i Ješušeje wušnacž, čžinja woni žiwjenje čžěžke. A hdyž tež pšehozo tu křwawne pšehščžehanja nješku, jědojte wušměšchowanje a hanjenje tež boli. To šu hušto šhonicž dnyrbjeli dželacžerjo šnutšłowneho mišijionštwja, kaž Wichern, šačožeſ taſ mjenowaneho wuštawa „Rauhes Haus“ w Šamburku, Bodellšwingk a drušy. Ale woni wšchitžy šu po šwojim šebi přjódłwašatym pučžu dale šchli a šu čžinili, kaž šo křešćenam škřušča: hidženje šaplacžili i lubosću bratrowskej.

Taſ dnyrbi tež našche próžowanie byčž, pšehozo w lubosći woštacž. Čžim hóršche je njepšehčželstwo šwěta, čžim bóle pytašmy w rułomaj šwěrneje Božeje lubosće šwoje wušchowanje a trošhtujmy šo Šbóžnikoweje hnady, ale ženje njewuštašmy lubowacž a dobrotu wudželowacž; taſ dobudžemy nad hidženjom šwěta.

Našcha wěž je, so tež žórł a šaklad tuteje našcheje lubosće połašamy: našchu wěru do Boha. W šmjerczi je, kiž tež hiščeže w tutym šwěcže; šachodnosć je i nim. Šsmjercž pšehewinješ pšehes Ješuša. Žiwjenje je šbóžny šštant praweho póšnacža Božeho, nowe žiwjenje we prawdosći a wěrnosći a i tym tež w lubosći. Šdžež paſ žiwjenje i Bohom šo njeħaji a špochi žyřobu njedostawa, tam bóršy ške łošchty a ške možy dobywaju a duchowne žiwjenje pod tym čžerpi. Čžžemy-li džel mēčž na wěcžnym žiwjenju w Božim łowaštwje, łotrež šo hižo tudny šapocznje a šo we wěcžnosći dołonja, njeħmē šo w našchej dušhi ničžo hibačž, šytož lubosć mori. Kaſ wažne potom, so na to łedžžujemy, so šo w na-

šchich rěčach, w našim smyśle, w našim sadžerženju nicžo njenamaka, šhtož bratrowskej lubošči napšheczo šteji.

Tohodla do skutka! Lubošć, kotraž jenož dobre słowa ma, njeje ta lubošć, kotruž je nam naš Sbožnik pokazal. Raž Jan na Knjesu je spóinał, šhto lubošć samóže, taž chzemy tež my wot njeho wuknyć. Naš Knjes je swoje žiwjenje woštajil sa swojich bratrow, sa naš wšchitkich.

Našterje so wot tebe nježada, swoje žiwjenje sa druhich woštajicž, ale pšchinješ ty mjeńšche wopory, hdyž rěka, twój čas, twoje pienješ, twoju wuškifnosć do služby t lěpšchemu twojich pšheczelow šajicž! Wšchitko, šhtož jenotliwi činja sa wotštronjenje wšchelafich nušow, ma tola jenož potom poľnu wažnošć, hdyž so stanje w duchu sprawneje bratrowskeje lubošće.

Bě to pšchi wšhelej hošćijne; rěčachu wo šnatym, kotrež bě czežka nusa potrjehila. Wšchitny jeho i rjany mi słowami wobžarowachu. Ale jedyn poštany, wučezje jedyn šloty a džešče: „Ja wobžaruju našeho pšhecžela i 20 hrimnamit!“ položil šloty na talem a da jón swojemu kužodej. Lubošć to do skutka štajena!

Raž wjele mamy hišće cžinicž! Wulka je nusa, swonowna kaž šnutšowna, cželna kaž duchowna. Raž ma so i t w o j e j lubošću? Lubujmy se šutkom a wopradowže!

Ty so, lubošć, poručila,
so so mamy lubowacž;
daj, so morwa dušha žiwa
we lubošći mohla štacž,
so my lubošć wužywamy
a so šoždy wě, šhto šmy,
so my jedyn narod mamy
a sa jenoh' štejmy.

Samjeń.

Sa krajnym biskopom D. Šhmelsom.

Saške krajne konsistorium wošjewja w swojim šopjenu wožebite wopominatiške słowo sa njebožićkim biskopom. My jo tu štajmy:

„D. Ludwig Šhmels je wot 1. oktobra 1922 šem jako krajny biskop saške krajnej zyrkwi najwušnamnišcho služik.

Šmemy sa wožebitu Božu hnadu wšacž to, so je tutón nadobny muž, kotryž měješe jako wědomoštny theologa a wjednik Lutherštwu mjeno, kotrež měješe pšhes hranizny našeje krajneje zyrkwe škumeniškeje wažnošće, šměl šaštojštwostwo saškeho krajneho biskopa dlěhe hač lědžekatk šastawacž. Jeho daloko šahaze a šohnowane šutkowanje sa našu krajnu zyrkej a w našej krajnej zyrkwi i krotkim słowom wopšacž, je njemožne. — Jako šwojorašny a jimažny předač Božeho słowa je wón na klětny Drježdžanškeho doma a na klětkach našeho kraja najšplnišche, nješapomnjene wuškutki dozpił, bywajo pšhezo hotowy, nježelu a na šwjedženjach wožadamy služicž. Šwoju wulku dušhepastyrštu mudrošć a lubošć duchownym w rěčnyh hodžinach a pšchi druhich šetkanjach najjašnišcho šjewicž, je wón wjele škladnošće měl. Pšchi tym jimašche pšhezo šašo, so tež cži cžlowještojo, kotřiž so hišće wo pošlednje rošjašnjeje bēdžucha, pola njeho šrošumenje a pošiw, kotrež jim dale pomhachu, namakachu. Wožebje šbliži so wón pšchi pruhowanjach w šipštu a Drježdžanach kandidatam, pšheje wšchem kandidatam w šüdendorškim předaškim šeminarje, kotryž bē wón šobu šažožil a sa kotryž so i wulkej lubošću a se žiwym šajimom štarasche, a jeho autorita, kotraž ženje njetužesche a njepotšćowasche, a jeho šwjecžena wožoba

štej bylej pomoz a dobytš sa žiwjenje. W časju, kiž bē pošny hibanja, je wón czežu šwojeho wulkeho a wažneho hamta nješt a šwoje možy w jašnej wěrje a i nješprožniweje ščerpliwosću hač do pošlednjeho do služby krajneje zyrkwe štajil.

Nowe nazionalne pošbehnjeje w němškim wótznym kraju je wón hišće i džašownym šačžowanjom jako šlubjenje a nadžiju sa nowu pšhesjednosć ludu a zyrkwe witał. Jeho dopomnjenje budže našej krajnej zyrkwi nēšhto trajaze dobre a napominaze šawošajenštwostwo a jeho mješo wobšhowa w saškej krajnej zyrkwi šwój wožebity blyšć!

Sa žony a holzy a šašo: niz jenož sa žony a holzy!

(Šofracžowanje.)

A tomu, šhtož tydženja podachmy, mamy pšhišpomnicž, so měješe to, šhtož pšchi Ducžmanownym pšheložku „pšheš wo šwonu“ šteješe, wěšo w špinkach štacž; to bē wěšo dodawš pšheložerja. W pošlednim ryncžku žykeho našawša měješe tam rělacž: wukorjeni wono žonu i toho, šhtož je jeje wopradowžite byče. Dženža tu nētko šofracžujemy w tym, šhtož měješe t. šuperintendent nam dale prajicž pšchi šwojim 2. dnpu: „Šhto je typ němškeje šhešćijanskeje žony?“

*

Šyle hinašeho waišnja je šjednocženštwostwo „Der deutsch-evangelische Frauenbund“, kotryž Paula Müller-Ottfried wjeđe, ale Guida Diehl praji wo nim, so je wono wubjernu organizaciju wutwarilo a so ma bjes dwěla tu šašlužbu, so je mnoho žonow, kotrež špachu a kotrež bēchu pšhejara šonservativne, wo nušach pšhitomneho časja rošwucžilo a do pomozneho šožialneho džeła štajilo, ale so je we šwojim šutkowanju jako hibanje žonow lědy hinašche bylo hač druge hibanja žonow; wono je šažožtny nadawš šanjehašo: so dušha žony so pyta a šonamaka pšhes šhrystuža w Bošy i tym, šhtož je jej poštajene a šhtož je jeje nadawš, a so šonamaka sa i pražónškeho wonnowe pucže na tutym cžijeje nowym polu žónškeho šutkowanja.

Lěto 1918 pšchinješe němškej žonje wóšbne prawo. Šotrež sa prawa žony wožowachu, drje so wješelachu. Nētk drje tola tež wone pšhišdžechu hač na městna, hdyž je wliwa pšhes parlament, ale wone drje šebi njemyšlachu, do šajkeho štracha i tym pšhišdžechu. Ššlowa židowškeho špišowacžela pošaju tutón štrach: „Man muß die Seiten der deutschen Muttergefühlsduſelei gründlich zerstören, Verstimmung allein genügt nicht.“ W lěče 1919 wopštachu wožowacžki sa wothložowanške prawo žonow šhromadžšnu pazifištow w šürichu. Šam powita šida šuštawa šehmann franžowšku šaštupjerku i rožowym šwēcželom! Šomyšli šebi, šak tutón lud šheinski kraj wumozowa! Šawopaš wobjimachu šertrud šäumerowu na šternazionalnym šongrežu žonow w šarisu šjawnje pšhed šhromadžšnymi, dofelž bē wona sa wóšbne prawo žonow franžowškim žonam jara pomozna byla a šak i pošnym pšhešwědženjom prawa franžowškich žonow šaštupowasche. W časju, w kotrymž franžowšy barboježi wožazy němške žony wumozowachu, prošowachu šo šaštupjerki němškich žonow, so bychu šo šak jara hač možno šternazionalne wopokasale.

Alle w šwojim šnutšownym wobara šo žona šama wot šo pšhecžiwostwo šajšemu. W doměrliwych šopjenach radikalneje lēwizy šforžachu pšhezo šašo na to, so žony šak prawje šobu nječinja we wožowanju pšhecžiwostwo zyrkwi a nabožinje a sa šternazionalne šbratrowanje. W rjekowškim, cžichim žónštwostwo, šo-

trež tež runje pichi marksiſtiſkich mužach hwoj marthrium czeſpi, ſo jemi, ſo je ſaloſt němſkeho žónſtwa Němzowſtwa a nabožina. Tuto wěrne, prawe žónſtwa bu hajene w ſcheſcizianſkich towarſtwach, kaž w žónſkich Guſtav=Adolffich towarſtwach a druhich. A wono nijeje pichpadnje taſ, ſo tute ſcheſcizianſke ſwjaſti žonow evangeliſko-němſkeho raje powſchittownje na hwojej wiſchi-nje woſtachu, njeſ tym ſo nabožno-zyrkwiniſke a nazonalne towarſtwa nuſſich wulzy jara wjele ſobuſtanowu ſhubichu.

Nětko dže wo to, cziſke žónſtwa ſobu nuts ſtajič do wulkeho džeſa. S toho poſhadžeja žadanja ſa 3. dnj: S ch to ž a d a ſ e b i w u b u c h n o w e h o c ž a ſ a w o t n ě m ſ k e j e ſ c h e ſ c i z i a n ſ k e j e ž o n y ? Wón žada, ſo ſo žona dopomni na to, ſchtož ſu najhlubſhe moſny jeje bycz a ſo wona wótnemu krajej wěnuje wiſcho hwoje žónſke bohatſtwa. Wot 26. hač 28. haprjeje běchu w Barlinje ſhromadžene „němſke ſcheſcizianſki“. Jednachu wo: „Žona, zyrkej, ſtat a „němſzy ſcheſcizienjo“. To ſluſcha ſobu do toho, ſchtož mamny my tu dženſa prajicž. Film woſajche tam němſko-evangeliſke žony: „Nuts do němſkeje žónſkeje pomozny!“ — „Sinein in die deutſche Frauenhilfe!“ — Jarar Heidrich rěčeſhe wo zyrkwi w 3. móznarſtwje: Někotre wuſnamne hadny jeho ſpchednoſhka nuſuja naſ, ſebi je roſpo-minač: „Zyrkej dyrbi bycz žiwa móz, niž wiſchnoſč. — Wiſhecziwo wiſchnoſči móžeſh wojowacž, niž paſ pſhecziwo zyrkwi. — Zyrkej dyrbi cžlowjekow ſažo do ſebje nuts ſlubo-wacž. — Adolf Hitler cžafa na zyrkej. — Bjes zyrkwje je jeho ſkutk dwělomny. — My trjebamy wjedniſtwa, kotrež wěri.“ — Poſledni pſchednoſhka mjeſhe Guida Diehl wo: „Roſriſanje němſkeho praſchenja a nadawſ, kotryž my jaſo němſke ſcheſcizianſki mamny.“ Wona wuſbėhnny, ſo ma žona hwoje ſaſužny, ſo je ſo pſchewrót ſtaſ. „Zyrkwi pobrachuje to, ſchtož je wěcznožónſke; wona dyrbi ſo ſe hwojim maczeſt-wom ſatwaricž do ſtata a do zyrkwje.“ S krótkje roſpra-wy nowinow njemóžeſh wěſheho roſkuda dohnyč wo tym, ſchtož bu tam rěčane, ale to ſpóſnajeſh na tutym Barlinſkim ſeńdženju, taſ jara ſo nětkle wiſchudžom žony ſ tymi praſchenjemi, wo kotrymiž my dženſa tu rěčimy, ſabėraja.

Wiſchichodny króč ſkóncžimny tutón piſcheloſt je žadanje-mi, kotrež knjes ſuperintendent na kónzu hwojeho pſched-noſhka wupraji.

(Wiſchichodnje ſkóncenje.)

Swj. Jana.

Eswjedžen ſwjateho Jana mjeſhe přeni ras ſažo tu wažnoſč, kotruž je přiedny měſ. Naſhi přjedownizy ſwje-cziſhu jón jara radny a mējachu runje tutón džen we wulkej czeſci. To hižom ſ teho ſpóſnajemy, ſo tež we wiſchėdnym žiwjenju tutón džen jaſo mēſnik w bėhu lėta wobhladowa-chu. Jaſo ſwjedžen młodžiny ſtejeſhe ſwjedžen ſwj. Jana lėtka přjedza ſjawneho ledžbowanja; we wjele zyrkwjach ſo tež ſažo zyrkwinižny ſwjeczeſhe. Leži w tym, ſo ſo runje tutón džen taſ ſwjeczeſhe, hluboſa myſl. Eswjatny Jan je naſ pſchihotowaſ na Khrjſtuſa, je njebojaſliwy wojowaſ ſa wěrnoſč, ſa to, ſchtož pſchińdže. Běſhe poſledni ſ wul-fich proſetow, kiž je ſe wiſhej raſnoſčju a mozu na to poſa-ſaſ, ſo dyrbi cžlowjek najpřiedny Boha pytač, ſo njeſmė tu ſam ſa ſo žiwy bycz, ale ſo ſarjadowacž do wulkeho ſwiſta wiſheho bycz, ſo njeſmė jenož to hwoje pytač, ale ſe hwo-jimi bratrami ſo prózowacž ſa zyl. Tuta myſl ſo tež namafa we wiſchelakornych waſchnjach Janoweho ſwjedženja. Hdny Janowy wohen hwoje płomjenja ſ njeju ſejele a lu-

džo, młodži a doroeženi, woſoſo njeho ſo ſeńdaja, dha drje tole wuſnamjenja tuto ſwjaſanje ſ ſhromadnemu ſkutkej bratrowſkeje ſmyſlenoſče, kotruž je Knjes nam předowaſ. Se ſtarych cžachow pſchińdže ſ nam tuto waichnje. Jaſo pó-hanjio hiſheče tu bydlachu, tute wohenje hižom, hdny Bože ſkóncžlo najwiſchſhe na njeju ſtejeſhe, ſapachu. Kaž wo-heń wiſcho ſpali, taſ dyrbieſhe tež w cžlowjekach wiſcho nje-cziſte ſpalene bycz a nowa móz ſ dobremu ſkutkej ſo wu-ſwobodžicž. Tuta nadžija, ſo dobre napoſledk dobudže, tu ſ nam rěči. A nijeje tež tu taſ, ſo ſlowo wo Khrjſtuſu, kiž je na ſchizju wiſchón hrėch taſ rjez ſpaliſ, kiž je wohen naſheje wutrobny, tutemu dnjej haſle prawu myſl dari? Je taſ, kaž móžemy taſ huſto wobkedžbowacž. S ch tož ſu ſtari někaſ ſačuwali, cžohož ſu ſo nadžijeli, to namafa w Khrj-ſtuſu hwoje dopielnjenje. Taſ Janowe wohenje naſ poſa-laja horje ſ naſchemu njebieſtemu Knjeſej a Sbóžnikej, pra-ja nam, ſo móžemy jemu jenož derje ſlužicž, hdny mies ſobu luboſč pytamny, hdny damny ſo cžiczeč wot wiſheho nje-praweſho, hdny njehladamny na cžornu ſemju, ale do ſwětk-e je jaſnoſče. Wón dže ju płodžicž tež we naſ. Nětk wo to dže, ſo to, ſchtož ſmy lėtka přeni ras ſažo pichi Janowych wohenjach ſačuwali, tuto bratrowſtwa, tuto ſhromadne myſljenje, we naſ woſtanie a roſče, naſ bóle a bóle hro-madže ſwajajuje. Nětk wo to dže, ſo tuto ſjednocženje zyl-eſho luda, kiž je ſo woſoſo wohenjow hromadže namafaſ, žohnowanje ſ wyſkoſče doſtanie. S krótka, wo to dže, ſo naſch lud ſažo wuſnje wot Boha ſem myſlicž, potom tež žohnowanje pſchińdže, kaž Bóh dže. Tole tež dženſhe ſwja-ty Jan ſa hwoj lud, tohodla je předowaſ a napominaſ a wucžil; tole tež my ſebi piſhejemy a wuproſymny ſa naſch lud, tohodla tež my wiſchėm pſchowoſamny, kiž ſwj. Janowy ſwjedžen ſažo ſwjecza, „pſchihotujče purč Knjeſej a cžicze-rune jeho ſchczežki“, to rěka: my młodži a ſtari budžče naj-přiedny bohabojaſni a ſtaicze hwoju nadžiju na njeho, potom budže Bóh tež naſ žohnowacž, kaž je naſchich pobožnych wót-zow žohnowaſ, potom budže dacž ſo derje radžicž cžėkemu ſkutkej wobnowjenja naſheho luda, wo cžož jeho dženſa ſe zyljeje wutrobny proſymny, ſo bychmy ſami jeho a jeho lud byli!

Evangelſki ſwjaſt.

„Evangelſki ſwjaſt Saſkeje“, kotryž Lubijſki ſuperin-tendent Jagich nawjeduje, wotmė hwoj ſjėd w rjanym hót-ſkim měſče Annaberg. Wot tam wobrocži ſo ſe ſjawnym ſlowom na wiſchėch. W tutym praji:

„Evangelſki ſwjaſt“ wuſnawa ſo radoſtnje ſ wulkem nazionalnemu poſbėhnjenju a ſ jeho wjedniſtwa. Wón wi-dži w nim hwoj ſtary wojowaſki ſamėr ſapſchimmjenn wot ſylneju ſwėrneju rukow: „Wėrne němſke ſhromadženſtwa luda, ſačowane na ſcheſcizianſku wėru a němſke ludſtwa.“

Tuto ſhromadženſtwa luda ma hwojeho wot Boha pó-ſlaneſho proſetu: Martina Luthera. Jeho 450. narodninny woſaju naſ, ſo ſmy w nowej ſwėrje woſoſo tutoho najbóle němſkeho wiſchėch Němzow.

W jeho myſli a w jeho duchu ſtajimny my hwoju wolu a hwoje ſkutkowanje ſa zyrkej a ſtat na tón jedny ſačož: Jeſuſ Khrjſtuſ.

So je zyrkej ſamoſtatna w jej porucženej ſlužbje evan-gelija a ſo ſmy my ſnutſtownje ſwobodni w tym, ſchtož naſheje duſhe je: to je nam wėž ſwėdomja.

To kładžemy naſchemu evangelſtemu ludej na wutrobu!

Líst f cžaſa na cžaſ.

„Wotſtronće maſhiny! Džěło chžedža naſhcy mužoj, to džěło, kotrež ſu předy měli! Potom njebudže tu tež žanych mucžnych maczerjow wjazn! My nochžemy žanych jaſmožinom, my nochžemy ſo žiwicž wot hnady a žmilnoſće družich ludži.

Starajće ſo ja to, ſo ſo maſhiny wotſtronja!“

Tutón liſt ležeſhe bjes podpizma w liſtnym kaſchćizku Drježdžanſkeho doma, taſ piſhe Eſther von Kirchbach we ewangelizim měžacžniku „Chriſtlicher Frauendienst“, kotnž je jara rjany a dobry cžaſopis ja naſhe žony a dyrbaſ ſo hiſće wjele bóle roſćerjeć.

Spizacželka potom dale piſhe: „Ja běch ſrudna, ſo nje-wědžach wot koho je. Ja bych tam taſ rad ſhła, ja bych taſ rad ſama ſ tej porěčala, kotraž běſhe tute woſhe, ſmužne jěre ſłowa piſala. Myſl, ſo dyrbaſ tutón liſt bjes wot-ſhloſa woſtač, mje dny dołho rudžeſhe. Ale potom ſebi po-myſlich, ſo je dobra myſl, tutón liſt niž ſa hłóſ jenotliweje wſacž, ale ſa ſich ſu, kotraž wjele dale ſaha, kotraž móže woprawdže wo njej a wo naſ rěčjeć. A tohodla tež bych ja chžyła na to wotmołwicž.“

A wona — mandželſka tachantſkeho předarja ſararja von Kirchbach w Drježdžanach — tam tež dale piſcho wot-mołwja na tutón ſchil ſ cžaſa do cžaſa. A my, kiž ſobu w tutym cžaſu ſmy, my jón ſlyſhimy, haj, my ſnadž jón ſobu ſ tamnej njemjenowanej do cžaſa wołamy. Wſimimy paſ ſebi tež cžaſa, ſebi wſcho roſpominacž, ſchtož je do tu-toho wołanja wobſamnjene, a niž jenož roſpominacž, ně, nětko tež čžinicž wſcho, ſchtož do žadanjow ſ tutoho wołanja wuſlyſhimy a taſ ſobu ſlužicž pſhede wſchěm ſebi ſame-mu a ludej a jenotliwemu we ſwonkowym a ſnutkowym.

Evangelijwós.

Jaſo pſhed něſchto lětami na tu myſl pſchindžechu, ſ wo-ſebitym woſom po kraju jědžicž a ſ tutoho woſa ewangelij pſhipowědacž, ſo jim ſmějachu. Ale hlej, tež tutón wós a ſ nimi čži, kiž ſ nim pſches kraj jědžachu, bu grat w ružy toho, kiž runje jaſo w tutych dnjach ſnowa kaže: „Džicže a ſčžicže ſa mojih wučžomnikow wſchittich čžlowjekow!“ Wěž bě dobra, njech nimo wužměſchowanja tež namaſa wje-le njepſhecželow mjes tmy, kiž runje nawopacžne ſaměry pytaja, kiž chžedža wěru do ewangelija wutupicž.

A dotalnym „ewangelijwoſam“, wo jich jěſbach a wo jich ſkutkowanju ſmy tu wobſchěrnich piſali — ſu nje-dawno nowy pſchidali. Sjednocženſtvo „Evang.-kirchliche Volksmission für die Provinz Sachsen“ je nowy wós na-twariko a do džěla póſklaſo. Wón rěka „Lutherwagen“ a jědži w tnyh krajinach, do kotrychž tón taſ mjenowany „Mansfeldwagen“ njepſchijědže.

Kaž wonkach na polach Swonkowneho miſijoniſtwa nět-kole auto a lětaſ do ſlužby ewangelija ſtupicžtej, taſ tu doma na polach Snutkoweho miſijoniſtwa „ewangelijwós“. To jene kaž to druge je grat, ſ kotrymž ſwjatkowny Duch widomnje ſkutkuje ſa twar Chriſtuſoweje žytkwe.

Žyrkej a ſtat.

Nowa žyrkej ſo twari. „Evangeliska reforměrtſka žyrkej Hannoverſkeje provincy“ a „Dippeſka krajna žyrkej“ ſtej ſo ſjednocžikej do jeneje žytkwe a tworitej nětk „Němſku refor-

měrtſku žyrkej“. — „Evangeliska krajna žyrkej Frankfurt nad M.“ a „Evangeliska krajna žyrkej w Heſſenſkej“ ſtej ſo do ſhromadneho džěla ſjednocžikej, kotrež ma ſlužicž wulko-heſſenſkemu ſjednocženju. Tuto chže wutworicž „Wulko-heſſenſku žyrkej“ ſ krajnych žytkwjom: „Heſſen“, „Heſſen-Kaſſel“, „Naſſau“ a „Frankfurt“. — Badenſka ewangeliska žyrkej je woſebity wažny jaſon pſchijała, kotnž wjele pſhe-měnja. Wjednit budže w pſchichodže krajny biſkop. — „Evan-geliſko-lutherſka žyrkej w Bajerſkej“ je na ſwj. Trojizy žwo-jeho přěnjeho krajneho biſkopa ſapoſaſa. D. Meißer bu w měſće Nürnbergu ſwjatocžnje witany. Statna wſch-noſč ſo pſchi tym ſe ſwojim wjednikom wobdželi.

— Krajny biſkop Hannoverſkeje, D. Marahrens, bu ſa prezidentu „Lutherſkeho ſtutka ſa ſjednocženje“ wuſwoleny. Dotalny prezidenta bě njebočicžki krajny biſkop D. Schmels.

Wſchelaſe ſ bliſta a ſaloſa.

— Bližſha hłowna ſerbſka předaſka konſerenz budže ſchtwórtk 29. junija kaž hewaſ w Serbſkim Domje w Budy-ſchinje. Pſhednoſch ſměje knjes ſaraſ Mjerwa ſ Butež. Wſchitke ſobuſtawy ſo ſ tym wutrobnje pſcheproſheja.

Do Wittenberga. Lětſa budžemy Lutherowe 450. na-rodny ſwjecžicž. Tuto jubilejne lěto wužije Lubijſke to-warſtvo „Evangeliske ſwjaſta“, wuhotowacž ſhromadnu jěſbu do Wittenberga. Tuta bě hižo ras poſtajena, tola wo-ſebje Budyſkeho jubileja dla wotſtorčžena. Wona budže nětk njedželu 16. julija. Woſebity cžaſ wotjědže ſ Lubija rano 4⁵⁵ a wróčži ſo do Lubija wječžor 22⁵⁷. Šchtož ma ſe žele-ſnizu ſ tomu do Lubija jěčž, tomu pſchijwoli želeſniza 60 prož. potuſſchenja ſa tutu jěſbu do Lubija a ſ Lubija. Jěſba pſacž ſa dorocžennych 11 hr., ſa džěčži 7 hr. S tym ſu jěſba, wo-bjed a wudawki ſa ſajtupy a wjedženje ſapſacžene. Samoſ-wicž maſh ſo hacž do 29. junija w Lubiju abo tež pola ſwo-jeho ſararja. Tuž wužij kóžny, kiž někaſ móže, tutu ſklad-noſč a ſwjecž 450. narodny reſormatora we Wittenbergu.

Na pucž.

„... Ale runje tohodla proſchu ja napoſledku, ſo tole wſcho krucže ſa wulžy roſſudne mamy a ſo tole wſcho ſobu domoj woſmjemy: My mamy Knjeſa, kotnž chže naſ do ſwojeje wěčžnoſće wučžicž ſpěwacž ſerluſch wo Božej hnadže. Mój ſchěſčžijano, taſ potom twój pucž a mój pucž dale pónđže — tomu Knjeſej budž to prucžene. Ale, niž wěrnó, kaſka budže to hodžina, hđnž ſo my we wěčžnoſčži ſetkamy a kóžny po ſwojim, taſ derje hacž je to nawuſny a taſ derje hacž to ſamóže, ſpěwa ſerluſch wo hnadže. Tuž taſ, moji droſy pſhecželjo, ja mam ſe kónzej dóncž. Ale ja pro-ſchu: proſchće ſo mnu, hładajo na poſledni kónz, a ſlubcže ſo mnu nětkle, kóžny ſam ſa ſo pſchi ſebi: My chžemy wo to proſnyčž, ſo ſo tam jaſo ſetkamy a wěčžny ſerluſch wo hnadže ſpěwamy. Haj, Knježe, to bychmy chžyli! Dopomhaj nam ſ tomu. Hamjeſ.“

Krajny biſkop D. Schmels pſchi poſwjecženju piſchćelow 9. haprleje 1933.

Wiſtowanje. Sa 3. po ſwj. Tr. R. w N. — Sa 4. po ſwj. Tr. R. we W.

Samotly redaktor ſaraſ Wyracž to Noſacžach (Noſtiſ b. Weiſenberg). Čžicž a naſad Samoljetz niſicžicžje a niſatnje, ſop. dr. ſ wobm. ruſ. to Budyſchinje. — Wuhadža kóždu ſobotu a pſacž ſchtwórtcžje 108 ſj.